

ก ร ะ แ ส แ ห่ ง ก ร ร ม

(๒)

ภิกษุทั้งหลาย โลกคติสละผู้นี้ ได้ประกอบกรรมคือ
ความเป็นผู้มีลาภน้อย และความเป็นผู้ได้อริยธรรมของตน
ด้วยตนเอง เนื่องด้วยครั้งก่อนเธอกระทำอันตรายลาภของผู้อื่น
จึงเป็นผู้มีลาภน้อย แต่เป็นผู้บรรลุอริยธรรมได้ด้วยผลที่
บำเพ็ญวิปัสสนา คือ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา

กระแสแห่งกรรม (๒)

๔๖๐

เวลาในโลกมนุษย์นี้ผ่านไปอย่างรวดเร็ว ประเดี๋ยววัน ประเดี๋ยวคืน เวลาที่ผ่านไปไม่ผ่านไปเปล่า ได้นำเอาความแก่ชรา ความเสื่อมแห่งสังขารให้เกิดขึ้นกับตัวของเรา ชีวิตของนักสร้างบารมีนั้นรู้ความจริงในข้อนี้ ย่อมไม่ปล่อยให้สังขารเสื่อมไปเปล่า แต่จะเก็บเกี่ยวเอาบุญไปพร้อมๆ กับเวลาที่ผ่านไป ยิ่งแก่ก็ยิ่งแก่บุญแก่บารมี บุญในตัวก็เพิ่มขึ้นทุกๆ วัน การใช้ชีวิตให้ผ่านไปอย่างนี้ ได้ชื่อว่าเป็นชีวิตของผู้ที่ไม่ประมาท

มีวาระพระบาลีที่ปรากฏ อรรถกถา โลกษชาดก ความว่า

“ภิกษุทั้งหลาย โลกติสสะผู้นี้ ได้ประกอบกรรมคือ ความเป็นผู้มีลาภน้อย และความเป็นผู้ได้อริยธรรมของตน ด้วยตนเอง เนื่องด้วยครั้งก่อนเธอกระทำอันตรายลาภของผู้อื่น จึงเป็นผู้มีลาภน้อย แต่เป็นผู้บรรลุอริยธรรมได้ด้วยผลที่บำเพ็ญวิปัสสนา คือ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา”

กรรมไม่เพียงแต่ทำตนเองให้เดือดร้อนเท่านั้น ยังทำให้ญาติสนิทมิตรสหายที่อยู่ใกล้เคียงต้องได้รับผลกระทบแห่งกระแสกรรมนั้นไปด้วย ในวันนี้หลวงพ่อบอกเล่าต่อจากคราวที่แล้ว ภายหลังที่มีตตพินทุกะอาศัยอยู่ที่หมู่บ้านชายแดน ทำให้หมู่บ้านนั้นถูกราชทัณฑ์ถึง ๗ ครั้ง ไฟไหม้ ๗ หน บ่อน้ำที่อาศัยดื่มกัน ทั้งหมู่บ้านพังทลายอีกถึง ๗ ครั้ง ทำให้เกิดความเดือดร้อนไปทั่ว

กระแสแห่งกรรม (๒)

๔๖๑

*พวกชาวบ้านทั้งหลายจึงปรึกษากันว่าเมื่อก่อนไม่มีนาย-
มิตตพินทุกะ พวกเราไม่เคยมีเรื่องเดือดร้อนอย่างนี้เลย
จึงตกลงช่วยกันรุมตีขับไล่เขาออกจากหมู่บ้าน มิตตพินทุกะจึง
หอบหัวลูก ๒ คน และภรรยาไปอยู่ที่อื่น เดินผ่านเข้าไปสู่ดงที่
อมมนุษย์อาศัยอยู่ ถูกพวกอมมนุษย์รุมกันจับลูกและภรรยา
ของเขาฆ่ากินเสีย ตัวเขาเองหนีรอดไปได้อย่างหวุดหวิด เขาได้
ท่องเที่ยวไปเรื่อยๆ จนถึงท่าเรือแห่งหนึ่ง ในวันที่เขาปล่อยเรือ
ลงทะเล ได้สมัครเป็นกะลาสีลงเรือไป

เรือแล่นไปในสมุทรได้ ๗ วัน จู่ๆ เรือก็หยุดอยู่กลางทะเล
เหมือนมีใครมาอุดตมเอาไว้ ชาวเรือเหล่านั้นพากันจับสลากหา
บุคคลกาลกิณี สลากกาลกิณีก็ตกมาถึงมิตตพินทุกะคนเดียวถึง
๗ ครั้ง ชาวเรือจึงลงมติจับเขาโยนแพไม้ไผ่ไป เมื่อจับมิตตพินทุกะ
โยนลงทะเลแล้ว เรือก็แล่นต่อไปได้อย่างสบาย มิตตพินทุกะ
นอนบนแพลอยไปกลางทะเล กระนั้นก็ยังพอมีบุญเก่าที่เคย
รักษาศีลในศาสนาของพระกัสสปสัมมาสัมพุทธเจ้าอยู่บ้าง
บุญจึงส่งผลให้พบกับเทพธิดา ๔ นาง ที่อยู่ในวิมานแก้วผลึก
หลังหนึ่งในทะเล เสดยสุขสำราญอยู่กับพวกเวมานิกเปรตตลอด
๗ วัน ซึ่งเป็นช่วงที่พวกนางกำลังเสวยสุขในอัฐภาพที่ดูเหมือน

กระแสแห่งกรรม (๒)

๔๖๒

เทพธิดา แต่หลังจากนั้น พวกนางก็ต้องกลายเป็นเปรตผู้นำเกลียดน่ากลัว

เมื่อพวกนางจะต้องไปเสวยทุกข์ก็ลั้งมิตตพินทุกะให้รออยู่ที่นี้ อย่าไปไหนเพื่อจะได้เสวยสุขร่วมกันอีก พวกนางขอไปทำธุระ ๗ วัน แต่มิตตพินทุกะไม่เชื่อ ได้ลงนอนบนแพไม้ไผ่ล่องลอยต่อไป จนได้เทพธิดา ๘ นางในวิมานเงิน เทพธิดาเหล่านั้นก็เป็นเปรตมีวิมานเช่นเดียวกัน พอได้เสวยสุขกับนางครบ ๗ วัน ก็ลอยแพต่อไป ได้เทพธิดา ๑๖ นางในวิมานแก้วมณี แล้วลอยแพต่อไปอีกก็ได้เทพธิดา ๓๒ นางในวิมานทอง เขาไม่ฟังคำของเทพธิดาเหล่านั้น ได้แต่ลอยแพต่อไปเรื่อยๆ จนไปถึงเมืองยักษ์เมืองหนึ่งอยู่ในระหว่างเกาะ

ในเมืองนั้น มียักษ์ฉินตนหนึ่งแปลงกายเป็นแม่แพะคอยจับเหยื่อที่พลัดหลงเข้ามา มิตตพินทุกะไม่ทราบว่าเป็นแม่แพะเป็นยักษ์ฉิน คิดแต่จะกินเนื้อแพะ จึงกระโดดจับเท้าของแพะ นางยักษ์ก็ยกมิตตพินทุกะขึ้นสลัดไปด้วยอำนาจของยักษ์ มิตตพินทุกะถูกนางยักษ์สลัดข้ามทะเลไปตกที่พุ่มไม้หนามพุ่มหนึ่งข้างคูเมืองพาราณสี ซึ่งขณะนั้นได้มีฝูงแพะของพระราชหาคินอยู่บริเวณนั้นพอดี ฝูงแพะนั้นมีคนเลี้ยงแพะชุ่มอยู่ เพื่อจับหัวขโมยที่ได้ขโมยแพะของพระราชหาคินไปหลายตัว

กระแสแห่งกรรม (๒)

๔๖๓

มิตตพินทุกะเห็นแม่แพะเหล่านั้น ก็กระโดดจับทำแพะด้วยความคิดว่า เราจับแม่แพะตัวหนึ่งในเกาะแห่งหนึ่ง ได้ถูกมันติดกระเด็นมาตกถึงที่นี่ คราวนี้ถ้าเราจับทำแม่แพะตัวนี้มันคงติดเรากระเด็นกลับไปถึงวิมานของเทพธิดากลางทะเลดังก่อน เมื่อแม่แพะถูกจับเท่านั้นแหละ ก็ร้องเอ็ดอึง พวกคนเลี้ยงแพะก็พากันกรูเข้ามารุมซ้อมแล้วจับมัดพาเขาไปสู่พระราชวังเพื่อให้ทางการสำเร็จโทษ

ในขณะนั้น พระโพธิสัตว์แวดล้อมไปด้วยมาณพ ๕๐๐ ออกจากเมืองไปอาบน้ำ เห็นมิตตพินทุกะก็จำได้จึงเข้าไปสอบถามเมื่อทราบเรื่อง ก็ขอร้องให้ปล่อยเขาไป เมื่อคนเลี้ยงแพะปล่อยแล้ว พระโพธิสัตว์ได้ถามว่า ตลอดเวลาที่หายหน้าไปนั้น ไปอยู่ที่ไหนมา มิตตพินทุกะก็เล่าเรื่องทั้งหมดให้ฟัง พระโพธิสัตว์จึงกล่าวว่า “คนที่ไม่กระทำตามถ้อยคำของผู้ที่หวังดี ย่อมประสบทุกข์อย่างนี้” หลังจากนั้น มิตตพินทุกะก็ไปตามยถากรรม

จนกระทั่งสมัยพุทธกาล เขาได้ถือปฏิสนธิในท้องของหญิงชาวประมงคนหนึ่ง ณ หมู่บ้านชาวประมง ซึ่งอยู่ร่วมกันถึงพันครอบครัว ในแคว้นโกศล ในวันที่เขาเกิด ชาวประมงทั้งพันครอบครัวพากันถือข้ายเทียวหาปลาจนทั่วลำน้ำบ่อบึง ไม่ได้แม้แต่ปลาตัวเล็กๆ ลักตัวหนึ่ง ตอนอยู่ในท้องมารดา หมู่บ้าน

กระแสแห่งกรรม (๒)

๔๖๔

ลูกไฟไหม้ ๗ ครั้ง แถมยังถูกพระราชารับสินไหมอีก ๗ ครั้ง ชาวประมงจึงสืบหาต้นเหตุ เมื่อพบก็พากันขับไล่ออกไป แต่บุญผู้จะได้บรรลุลอรหัตผล ใครก็ไม่อาจทำลายได้ คอยปกป้องรักษาให้อยู่รอดจนกระทั่งตลอด เมื่อเขาวิ่งเล่นได้ มารดาก็เอากะโล่ดินเผาใบหนึ่งใส่มือให้ แล้วพูดว่า “ลูกเอ๋ย ไม่ใช่แม่ไม่รักลูก แต่แม่ไม่สามารถที่จะเลี้ยงเจ้าได้ เจ้าจงไปตามทางของเจ้าเถิด”

จำเดิมแต่นั้นมา เขาอยู่อย่างเดียวดาย เทียวหากินไปตามประสา ไม่ได้อาบน้ำทำความสะอาดร่างกาย ดูแล้วเหมือนปีศาจคลุกฝุ่น จนอายุครบ ๗ ขวบ พระธรรมเสนาบดีสารีบุตร ขณะที่บิณฑบาตอยู่ในเมืองเห็นเขาแล้วรำพึงว่า “เด็กคนนี้น่าสงสารนัก” จึงให้ชองกิน แล้วพาเด็กไปที่วิหาร ให้อาบน้ำด้วยตนเอง จากนั้นก็ให้บรรพชา จนอายุครบจึงให้อุปสมบท โดยมีนามว่า โลกตีสสเถระ ท่านเป็นพระมีลาภน้อย

แม้ตอนที่พระราชากุศลถวายอสทิสทาน ท่านก็ไม่เคยได้ฉันทิมท้อง ได้ขบฉันเพียงแค่ประทังชีวิตไปได้เท่านั้น เพราะเมื่อใครใส่บาตรท่านเพียงข้าวต้มกระวยเดียว บาตรก็เหมือนเต็มเสมอขอบบาตรแล้ว จึงทำให้ไม่มีใครใส่บาตรท่านต่อ แม้กระทั่งท่านได้บรรลุลหรรณเป็นพระอรหันต์ ก็ยังคงมีลาภน้อย และในวันสุดท้ายของชีวิต พระธรรมเสนาบดีรู้ถึงการปริ-

กระแสแห่งกรรม (๒)

๔๖๕

นิพพานของท่าน ประารถนาจะให้ท่านฉันทอัมมลักมื่อ จึงพาเข้าไป
บิณฑบาตในเมืองสาวัตถี แต่เพราะพาท่านไปด้วยบิณฑบาต
แม้ลักน่อยก็ไม่ได้ พระเถระจึงให้ท่านกลับไปนั่งคอยที่โรงฉัน
พอส่งท่านกลับไปเท่านั้น พระเถระก็ถูกชาวเมืองนิมนต์ให้นั่งฉัน
ภัตตาหาร พระเถระก็ส่งอาหารที่ได้นั้นไปถวายพระโลศกตีสสะ
โดยกำชับซ้ำแล้วซ้ำอีกหลายครั้ง แต่ก็ถูกกระแสกรรมของพระ-
โลศกตีสสะบัง ทำให้ผู้ที่นำภัตไปให้ลืมนำไป พวกกันกินเสียเอง

เมื่อพระเถระทราบจึงไปสู่พระราชวังของพระเจ้าโกศล
พระราชารับสั่งให้รับบาตรของพระเถระ รับสั่งให้ถวายของหวาน
๔ อย่าง จนเต็มบาตร เมื่อพระเถระรับบาตรกลับไปถึง จึงเรียก
พระโลศกตีสสะเถระว่า “มาเถิดตีสสะ ท่านจงฉันของหวาน ๔
อย่างนี้เถิด ผมจะยืนประคองบาตรไว้ ท่านจงนั่งฉันเถิด
หากผมปล่อยบาตรจากมือ ในบาตรจะไม่มีอะไรให้ท่านฉันเลย”
เมื่อพระอัครสาวกประคองถือบาตรไว้ให้ ท่านจึงนั่งฉันของหวาน
๔ อย่าง ของหวาน ๔ อย่างนั้นไม่ถึงความหมดสิ้นด้วยกำลัง
ฤทธิ์ของพระเถระ พระโลศกตีสสะเถระได้ฉันจนอัมมในวันสุดท้าย
ของชีวิตเพราะอาศับุญของพระสารีบุตร และในวันนั้นเอง
ท่านก็ปรินิพพานด้วยอนุปาติเสณนิพพาน

เราจะเห็นว่า กระแสกรรมนี้มีอำนาจมาก มีวิบาก

กระแสนแห่งกรรม (๒)

๔๖๖

ติดตามตัวเราไปทุกหนแห่ง คอยบันทึกเอาไว้ให้ชีวิตเราประสบแต่
สิ่งที่เป็นอุปสรรคขัดข้อง การสั่งสมบุญบารมีเพียงอย่างเดียว
เท่านั้น ที่จะเกื้อกูลต่อชีวิตให้เจริญรุ่งเรือง ดังนั้นจงตระหนักให้ดี
อย่าประมาทในการใช้ชีวิตในสังสารวัฏ กฎแห่งกรรมเป็นสิ่งที่
ไม่มีข้อยกเว้นให้กับใครทั้งสิ้น ไม่ว่าบุคคลนั้นจะยิ่งใหญ่
มีอำนาจศรัทธาดีสักเพียงไรก็ตาม ต้องอยู่ภายใต้กฎแห่งกรรม
ทั้งสิ้น ไม่มีใครที่หนีกฎอันศักดิ์สิทธิ์นี้ไปได้ ฉะนั้นต้องตั้งใจ
สั่งสมบุญให้เต็มที่ ชีวิตเราจะได้รับ รื่น มีบุญกุศลเกื้อกูลตลอดไป

